

A Netflix sorozatát ihlető regény!

„Hat óra alatt befaltam a könyvet,
és minden percét imádtam.”

– Grace, *goodreads.com*

My
Return
to the Walter
Boys

visszatérés a
walter fiúkhoz

Egy lány. Egy fiú.
Egy nyárral később.

fine
selection

A L I N O V A K

ALI
NOVAK

My

Return

to the Walter

visszatérés a
walter fiúkhoz

Boys

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Prológus

Csütörtök, június 6., 13:32

JACKIE HOWARD

Haragszom rád.

COLE WALTER

Mégis miért?

JACKIE HOWARD

Amiért megcsókoltál!

COLE WALTER

Fura...

Két órája még úgy tűnt, eléggé örülsz neki.

JACKIE HOWARD

Az lehet, de most meg folyamatosan rád gondolok, ami tök szívás, mivel hónapokig nem fogunk találkozni!

COLE WALTER

Ez volt a célom.

JACKIE HOWARD

Borzasztó vagy.

Most szállok fel a gépre.
De ezt még később folytatjuk.

COLE WALTER

Tudom, hogy egy csomó mindent el kell
intézned otthon, szóval miért nem folytatjuk
inkább augusztusban, ha visszajöttél?

JACKIE HOWARD

Ahh. Jó, legyen.

COLE WALTER

Jó utat!

Csütörtök, június 6., 21:37

JACKIE HOWARD

Otthon, édes otthon.

COLE WALTER

Örülök, hogy épségben visszaértél.
Kérhetek egy szívességet?

JACKIE HOWARD

Téged ismerve, attól függ...

COLE WALTER

Ne hagyd, hogy Danny túl jól érezze magát.
Attól félek, sose akar majd hazajönni N.Y.-ból.

JACKIE HOWARD

Sajnálom, nem ígérhetek semmit.

A gépen írtunk egy listát a nyári terveinkről.

COLE WALTER

Írtunk? Ezt nehezemre esik elhinni.

JACKIE HOWARD

Jó, rendben. Én írtam a listát.

COLE WALTER

Én is így képzeltem.

JACKIE HOWARD

Csak hogy tudd, Danny kezdte sorolni,
hogy mi mindent szeretne csinálni.
Én csak lejegyeztem.

COLE WALTER

Mint például?

JACKIE HOWARD

Majd holnap elmesélem, jó?
Nagyon elfáradtam, és hívogat az ágyam.

COLE WALTER

Álmodj velem!

JACKIE HOWARD

Jó éjt, Cole!

Hétfő, június 10., 8:12

COLE WALTER

Máris elfelejtettél?

JACKIE HOWARD

Tessék?

COLE WALTER

Úgy volt, hogy elmeséled, milyen terveitek vannak Dannyvel.

JACKIE HOWARD

Basszus, ne haragudj!
Elég para napjaim voltak.

COLE WALTER

Nem gond.

Hogy para?

JACKIE HOWARD

Nem tudom.
Fura megint itt lenni.

COLE WALTER

Akarsz beszélni róla?

JACKIE HOWARD

Most nem lehet.
Ma kezdődik a gyakornokságom.

COLE WALTER

Micsoda fordulat! Tudod, ha még
hosszabbra nyúlik az egyetemi
jelentkezési lapod, a bizottságnak
hónapokig tart majd elolvasni.

JACKIE HOWARD

Csak alapos vagyok, jó?
Ma igazán nincs szükségem
ilyen megjegyzésekre.

COLE WALTER

Csak ugratlak, Jackie. Gratula!

Hol gyakornokoskods?

JACKIE HOWARD

Apa cégénél. Később mesélek.

COLE WALTER

Sok szerencsét!

Hétfő, június 10., 19:28

COLE WALTER

Na, hogy telt az első napod?

Péntek, június 14., 15:52

COLE WALTER

Képzeld! A menedzser felmondott Tony nál.
Engem meg előléptettek.

Szombat, június 15. 10:11

JACKIE HOWARD

Cole, ez szuper hír! Gratulálok!

COLE WALTER

Kösz! Így, mondjuk, kevesebbet
bütykölhetem az autókat, de kell a pénz
az egyetemre.

Amúgy tegnap este beugrottam otthonra
vacsizni, de furá volt, hogy te és Danny
nem voltatok ott.

Vasárnap, június 23. 16:34

COLE WALTER

Szövetkeztek ellenem, mi?

JACKIE HOWARD

Nem értem, mire célzol.

COLE WALTER

Hazugság. Elvitted Dannyt a Broadwayre.

JACKIE HOWARD

És ez bűn?

COLE WALTER

Az, mivel állítása szerint ez volt a legjobb előadás, amit valaha látott.

Mégis hogyan győzzem meg, hogy költözzön vissza Coloradóba, ha totál beleszeret New Yorkba?

JACKIE HOWARD

Akkor zárjam be, és ne engedjem ki?

COLE WALTER

Aha, az jó lenne.
Na de te hogy vagy? Még nem is meséltél a gyakornokságról.

Szerda, június 26., 23:02

COLE WALTER

Valami rosszat csináltam?

JACKIE HOWARD

Nem, miért?

COLE WALTER

Alig szólsz hozzám, amióta elutaztál.

Péntek, június 28., 17:16

JACKIE HOWARD

Szia, Cole! Bocs, hogy eltűntem.
Nehezebb újra itthon lenni, mint gondoltam.
Kell egy kis idő, amíg átgondolom a dolgokat.
Beszélhetnénk inkább augusztusban,
amikor visszaértem?

Egy

AMIKOR ELŐSZÖR MEGÉRKEZTEM COLORADÓBA, kész idegroncs voltam. Ami a körülményeket tekintve érthető is. Nem elég, hogy hátra kellett hagynom a várost, ahol egész addigi életemben éltem, de az ország másik felébe kellett költözni, ráadásul egy idegenhez, akinek csak azután jutott eszébe megemlíteni, hogy tizenkét gyereke van, miután már kényelmesen elhelyezkedtünk a repülőn.

Most azonban egészen más érzés volt megérkezni.

Amikor a gépem leszállt a Denveri Nemzetközi Repülőtéren, nem okolhattam a múltbeli kényelmetlenségeket a heves szívverésemért; többé nem New York volt az egyedüli otthonom, Katherine mostanra igazi anyafigurává vált a számomra. És a tizenkét gyereke? Nos, nekik köszönhetően megtanultam, hogy nem kell mindig tökéletesnek lennem.

A mostani nyugtalanságomnak egyetlen oka volt – előbb vagy utóbb, de szembe kell néznem Cole Walterrel, és csak a jó ég tudja, milyen fogadtatásban lesz részem. Amíg a poggyászkiaadónál a csomagomra vártam, majdnem írtam neki. Szerencsére csak három szót pötyögtem be, mielőtt rájöttem volna, mit is csinálok, és kitöröltem

az üzenetet. Lehet, hogy gyáva vagyok, de mégis, mit mondhatnék neki azután, hogy majdnem két hónapig hozzá se szóltam? Ráadásul ha még nem értesült volna arról, hogy visszatértem, akkor úgymint hamar rá fog jönni. A Walter-házban a hírek és a pletykák futótűzként terjednek.

Addigra remélhetőleg kitalálom, hogyan kérjek tőle bocsánatot.

Alapvetően nem tartom magam agresszívnek. De amikor Isaac Walter egy óra késést követően, sunyi vigyorral a képén úgy parkolt le melletttem, mintha mi sem történt volna, akaratlanul is elképzeltem, milyen érzés lenne a torkát szorongatni. Miután elhelyeztem a bőröndömet a raktérben, szinte kitéptem az utasülés ajtaját, és a tőlem telhető legfagyosabb tekintettel meredtem rá.

– Mégis *hol* voltál? Ezer éve várok...

– Szia, Jackie! Jó újra látni! – üdvözölt, miközben a lehajtott napellenző tükrében nézegette magát. – Mielőtt belekezdnél a minden bizonnyal jól begyakorolt letolásba, van egy kérdésem hozzád. – Beletúrt éjfekete hajába, és miközben én bemásztam mellé az autóba, felem fordult. – Van jogsid?

– Nincs – feleltem fogcsikorgatva. Mivel egy metropoliszban nőtem fel, nem igazán számítottam arra, hogy szükségem lesz rá. – De mégis mit számít ez?

– Mert ha szemmel ölni lehetne, akkor most azzal a problémával szembesülnél, hogy el kell rejtened egy holttestet, és egy nagyon hosszú gyalogút várna rád hazafelé. Szóval nem kéne inkább megköszönöd, hogy eljöttem érted?

– De hát ezer éve várok rád!

– Nem az én hibám, hogy késett a géped – vágta rá, és kelletlenül ugyan, de be kellett látnom, hogy ebben igaza van. Eredetileg úgy volt, hogy Katherine jön ki értem a reptérre, de a reggeli gép olyan nagy késéssel indult, hogy végül az érkezésem egybeesett Jordan focimeccsével.

– Az nem, de a nénikéd megígérte, hogy itt leszel...

– Az nem számít, hogy ő mit ígért, mivel engem nem kérdezett meg róla – csattant fel Isaac fogcsikorgatva. Majd vett egy mély lélegzetet, és nyugodtabb hangon hozzátette: – Terveim voltak.

– Jó, rendben – csatoltam be morgolódva a biztonsági övemet –, de nehezedre esett volna ideszólni?

– Bocs, de rosszkor hívtál. Vagyis a te szempontodból rosszkor. Nekem épp elég jó volt. Fogalmazzunk úgy, hogy... a dolgok épp *a tetőfokukra hágtak*.

A kifejezés hallatán gyanakvóan ráncoltam a homlokom. Isaac önelégült hangjából ítélve arra jutottam, hogy jobb, ha minél kevesebbet tudok, de ha a késésének okát illető gyanakvásom beigazolódik, akkor hajlandó vagyok újragondolni az erőszakmentességgel kapcsolatos álláspontomat. A padlón heverő kék csipkés melltartó ugyan gyanús, de nem perdöntő bizonyíték. Bár nem fordult elő gyakran, hogy elhagyott fehérneműt találjunk a fiúk közös használatú autójában, azért nem is számított különösebben szokatlannak. Ugyanakkor figyelemfelkeltő volt az Isaac hamutálnak használt üres üdítőspoharában elnyomott csikkek száma: épp elég ahhoz, hogy arra gyanakodjak, Isaacen kívül valaki más is dohányzott a kocsiban. Ráadásul a vezetőfülkében többféle szag keveredett, dohányfüst és... hirtelen elvörösödtem.

Szex. Az autóban szex szaga terjengett. Eleinte nem vettem észre, mert az *eau de tüdörák* büze elnyomta, de a vezetőfülkét a pézsma és az izzadság jellegzetes keveréke árasztotta el.

– Ó, te jó ég! – Leengedtem az ablakot, hogy megpróbáljak kiszélesíteni. – Te megdugtál valakit a kocsiiban?

– *Moi?* – Felháborodottan a mellkasához kapott, és szúrós szemmel meredt rám. – Ez egy nagyon komoly vád. Mégis miből gondolod?

– Abból, hogy az egész kocsi szextől bűzlik!

– Rendben, lebuktam – ismerte el Isaac olyan vigyorral a képén, amitől újra feltámadt bennem a gyilkolási vágy. – De mondd csak... *te* honnan is tudod, hogy milyen az, ha egy hely szextől bűzlik?

Az arcom úgy elvörösödött, hogy attól félttem, lángra kap. Ugyan *nekem* e tekintetben zéró tapasztalatom volt, de nem ez volt az első alkalom, hogy a pick-upot fuvarozáson kívül másra is használták. Sosem fogom elfelejteni a szégyent, amit akkor éreztem, mikor egy nap sulis után beszálltam, és az orromat ráncolva feltettem a kérdést, hogy mégis mi ez a bűz. Danny, Lee és Nathan egész hazaúton rajtam röhögött.

– Csak hogy tisztázzuk – szólaltam meg, elengedve a kérdését a fülem mellett. – Azért kellett több mint egy órát várnom rád, mert épp az autóban dugtál valakivel?

Isaac a megbánás legapróbb jelét sem mutatta, miközben sebeségre tette az autót, és óvatosan kinavigálta magát a leginkább hektikus tetriszre hasonlító érkezési zónából.

– Mint már mondtam, terveim voltak.

Vettem egy mély lélegzetet, és megpróbáltam megnyugodni. A New Yorkban töltött nyár nem várt felismerésekkel is szolgált – például rájöttem, hogy szeretek Walteréknél lakni. Életvidám és támogató család voltak, akik mindig képesek megnevetetni. És bár a hiányuk valóban csak megerősítette az irántuk érzett szeretetemet, el is feleltette velem, hogy néhányuk milyen iszonyú idegesítő tud lenni.

– Hihetetlen vagy.

Elvigyorodott.

– Ezt ma már hallottam. Többször is.

Bár legszívesebben megfojtottam volna Isaacet egy kanál vízben, lefárasztott az egész napos utazás, és nem maradt erőm, hogy elviseljem a szokásos émelyítő célozgatásait, így inkább betettem a fülesemet. Majd lefizetem az egyik fiatalabb unokatesóját, hogy segítsen bosszút állni rajta, miután kialudtam magam.

– Jaj, ne már, Jackie! – fintorgott. – Ne legyél már ilyen. Egész nyáron nem találkoztunk.

– És ezt még el bírtam volna viselni egy ideig.

Felhangosítottam a zenét, kényelmesen elhelyezkedtem, és inkább kifelé bámultam az ablakon. Isaacet csak két percig kellett ignorálnom, utána már nem próbált hozzám szólni, így a megfelelő figyelemelterelés nélkül a gondolataim újra Cole-nál kötöttek ki. Ami nem meglepő, tekintve, hogy mikor legutóbb a másik irányba tettem meg ezt az utat, épp a felhők között jártam, annak ellenére is, hogy teljesen bőrig áztam. A búcsúcsókunk gondolatára a szívem majd kiugrott a helyéről, így vissza kellett fognom magam; az elötörő érzéseim pedig csak még inkább megnehezítenék a találkozást Cole-lal.

Mire megérkeztünk Copper Valley-be, a Walterék farmjától nem messze eső kisvárosba, annyira szétrágtam az ajkam, hogy az vérezni kezdett. Az idegességem azonban gyorsan tovaszállt, mikor végighajtottunk a főútcán.

– Mi folyik itt? – kérdeztem, miután az ablakból kiszúrtam, hogy egy csapat munkás kordonokat pakol ki a főtér sarkaiba.

– Nocsak, újra szóba állsz velem?

– Ez még felülvizsgálat alatt áll.

Attól függ, hogy továbbra is idióta módjára viselkedik-e.

– A holnapi utcabálra készülődnek – magyarázta. – Lesz vattacukor, arcfestés, vizeslufi-dobálás. Mindenféle cuki baromság, amit szeretsz. Biztos imádni fogod.

Felvontam a szemöldököm.

– És még csodálkozol, hogy nem akarok beszélgetni veled?

Tíz perccel később Isaac ráfordult a jól ismert murvás kocsifelhajtóra. Amint felértünk a dombra, és megpillantottam a farmot, elmosolyodtam. Minden pontosan ugyanúgy festett, mint korábban. A végtelen kék ég és a zöld mezők háttere előtt magaslott a hatalmas tanyaház a hívogató sárga zsalugátereivel, melléképületeivel és a továbbra is festésre váró verandájával.

Még ki se tettem a lábam az autóból, Katherine már az ajtóban várt.

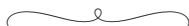
– Jackie, végre itt vagy! – ölelt magához. – Jaj, drágám, úgy hiányoztál. Amikor Isaac szólt, hogy még többet késik a géped, rettenelesen éreztem magam. Biztosan nagyon elfáradtál.

Még többet késik? Katherine válla fölött a somolygó Isaacre sandítottam.

Fú, micsoda hazudós kis görény!

Kibontakoztam Katherine öleléséből, de nem javítottam ki. Az árulkodás főbenjáró bűnnek számított a Walter tesók közt, ezt a leckét a saját káromon tanultam meg, így akármennyire is bosszantott ez a füllentés, nem voltam hajlandó még egyszer beleesni ugyanabba a hibába.

– Kösz, Katherine – feleltem, miközben hagytam, hogy bevezessen a házba. – Jó újra itt lenni.

A nővérem, Lucy folyton azzal heccelt, hogy mennyire megszállottan szeretek listákat írni.

Biztosan a versengő személyiségem az oka, de a listák valóban megnyugvást hoznak nekem: a napi tennivalók listáját katonai fegyelemmel hajtom végre, míg a bohókás bakancslistáimat csak megírni szeretem, de sose veszem őket újra elő. A születési és karácsonyi ajándékok listáját ár szerint csoportosítom, de a kedvenc könyveimet és filmjeimet is listákba gyűjtöm. De van egy listám, ami mind fölött áll: a mesterlista, ami a legfontosabb listáimat gyűjti egybe.

Pár héttel a nyári szünet kezdete után Danny megemlítette, hogy honvágya van, és hogy ne érezze magát egyedül, összeállítottam egy listát arról, hogy mi minden hiányzik nekem is Coloradóból. A lista tetején Nathan dalai álltak. Szerettem hallgatni, ahogy játszik; nem számított, hogy egy új dalt próbálgatott, amit épp akkor kezdett komponálni, és még kicsit esetlenül szólt, vagy egy olyan darabot, amit már tökélyre fejlesztett, mindegyik segített nekem a lelassulásban. Akármit is csináltam, akárhány gondolat is kavargott épp a fejemben, bármit félbehagytam azért, hogy őt hallgathassam.

Így most, amikor a lépcső tetejére érve a szobájából kiszűrődő, lány gitárszó fogadott, az egész napos utazás okozta stressz azonnal semmivé foszlott. Alig vártam, hogy újra találkozzunk, így a bőröndömet a lépcső mellett hagytam, és anélkül, hogy kopogtattam volna, benyitottam hozzá.

Ez eszeveszett hibának bizonyult.

Nathan ágya üresen állt, de hamar figyelmes lettem a szoba túlsó felében zajló mozgólódásra.

Három egész másodpercbe telt, hogy az agyam értelmezni tudja az előttem zajló jelenetet, és amikor végül sikerült, elállt a lélegzetem. Alex

a fejtámlának dőlt, kezével egy lány karcsú derekát szorongatta. Beletelt egy újabb másodpercbe, hogy megállapítsam, a hosszú, csillogó haj nem máshoz tartozik, mint *Kimhez*, Alex gyerekkori legjobb barátjához, aki ráadásul azon kevesek egyike, akivel sikerült összebarátkoznom azután, hogy ideköltöztem. Kim szétvetett lábbal Alexen ült, száját a fiú nyakára tapasztotta, ráadásul mindketten félmeztelenek voltak.

– Ó, te jó ég! – ütköztem neki Nathan íróasztalának hátrálás közben, ezzel pedig sikerült levernem egy gitárpengetőt is.

Kim felkapta a fejét, majd mikor megpillantott engem, felsikoltott, és azonnal lepördült Alexről, hogy kerítsen valamit, amivel eltakarhatja magát.

– Basszus, bocsánat! – szabadkoztam, és szorosan lehunytam a szemem, nehogy valami mást is megpillantsak. A választ meg sem várva kimenekültem a szobából.

– Jackie? – Az úgy megnyikordult, és talpak koppanása hallatszott a parkettán. – Jackie, várj!

Őszintén szólva várni akartam a legkevésbé. Az előszoba felé rohanva a bőröndömet is hátrahagytam, hogy gyorsabban menekülhessek. Már majdnem megérkeztem Katherine stúdiójának biztos falai közé, mikor egy kéz megragadta a csuklómat.

– Helló! – köszöntött Alex, és közben finoman hátrébb húzott az ajtótól. – Hova-hova ilyen sietősen?

Miután rajtakaptam, hogy félmeztelenül dörgölőzik Kimmel, úgy sejtettem, hogy a válasz a kérdésre viszonylag egyértelmű: minél messzebb akartam jutni a szobájától. De mikor felnéztem Alexre, és megpillantottam az arcát, első alkalommal azóta, hogy hazautaztam, csak tátogni tudtam, mint egy hal.

A nyár jót tett Alex Walternek. A bőre aranyszínűre pirult, szőke fűrtjei pedig a szokottnál is világosabbak lettek – mintha az elmúlt

néhány hónapot végig a szabadban töltötte volna. Hirtelen meg is nyúlt, mert mostanra egy egész fejjel magasabb volt nálam. Elvigyodott, amíg én felmértem a változásokat. Nem olyan öntelten, mint egy bizonyos báty, de határozottan sokatmondó mosoly volt.

– Hát, szia! – Villantottam én is egy tétova mosolyt, és igyekeztem elfedni a nyakamon felfelé kúszó pírt. – Ez egyáltalán nem volt kínos.

Alex az edzőnadrágja zsebébe csúsztotta a kezét, és vállával a falnak dőlt.

– Nos, nem én törtem be kopogtatás nélkül.

– Igaz – grimaszoltam. – Ezt nem tudom elégszer elismételni, de borzasztóan sajnálom. Csak zenét hallottam, és azt hittem, Nathan van odabenn.

– Én is sajnálom – felelte. – Nem pont így terveztem, hogy tudomást szerezz rólunk, de fátylat rá, ha megígéred, hogy nem leszel mérges Kimre. Aggódott, hogy többé nem akarsz a barátja lenni.

Alex arcát elnézve nem Kim volt az egyetlen, aki ezen aggódott.

Az aggodalma kedves volt, de teljességgel indokolatlan. A New Yorkban töltött nyár csak megerősített abban, hogy a szakítás jó döntés volt, hiszen szinte egyáltalán nem is gondoltam rá.

– Semmi oka az aggodalomra. Szakítottunk, rémlik?

– Igen, ott voltam. – Ugyan igyekezett könnyed és vicces hangot megütni, de azért a megkönnyebbülést is kihallottam a szavaiból. – Akkor minden rendben köztünk?

– Naná. Nagyon örülök nektek – feleltem –, de... izé... tényleg szerettem volna elcsípni Nathant. Van esetleg ötleted, hogy hol találom?

– Látom már, mi folyik itt. – Alex még mindig félmegtelenül ácsorgott velem szemben, és ahogy összefonta maga előtt a karját, miközben az újonnan szerzett magasságából vigyorgott le rám, komoly

erőket kellett latba vetnem, hogy ne nézzek oda. Attól, hogy már nem voltunk együtt, még nem lettem vak. – Dobsz engem, erre Nathan azonnal át is veszi nálad a kedvenc Walter fiú helyét? Ez egy kicsit fáj, Jackie.

Majdnem rávágtam, hogy sosem ő volt a kedvencem, de az utolsó pillanatban elharaptam a mondatot.

– Nincs neked egy barátnőd, akihez vissza kéne menned?

– *Touché.* – Ellökte magát a faltól, és visszaindult a szobája felé. – Nathan mostanában sok időt tölt a padláson, én a helyedben ott keresném – közölte. – Vacsoránál találkozunk.

– Alex, várj! Tudod esetleg, hogy... úgy értem, itthon lesz ma este a bátyád?

Mert ha igen, fel kell készítenem magam a találkozásra.

Megtorpant, de nem fordult vissza.

– Melyik bátyám? Van egypár.

– Tudod jól, hogy kiről beszélek – feleltem gyengéd hangon.

– Te pedig azt tudod nagyon jól, hogy nem beszélünk egymással, úgyhogy nem jótól kérdezed.

– Na szép – feleltem, és ezzel ejtettem is a témát. Tudhattam volna, hogy ne hozzam nála szóba Cole-t. – Akkor, gondolom, később találkozunk.

Miután felcipeltem a bőröndömet a szobámba, elindultam megkeresni Nathant, mindeközben pedig az agyam igyekezett feldolgozni a délután bombaként robbanó felfedezését. Az exfiúm, *akivel egy házában élek*, összejött a barátnőmmel, és egyikük sem méltatott arra, hogy értesítsen a kapcsolatukról. Nem mintha bármiféle magyarázattal tartoznának nekem, de valamilyen figyelmeztetés jólesett volna.

Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy örülök nekik. Alex és Kim már jóval azelőtt barátok voltak, hogy én a képbe kerültem volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ráadásul mind a ketten geekek, és közösek a hobbijaik. Ez a mi kapcsolatunkban mindig is vitás pont volt – engem nem érdekeltek a játékok, ő pedig képtelen volt megérteni, miért fektetek ekkora energiát abba, hogy jól teljesítsék a suliban. De mindennek ellenére is beletelik majd némi időbe, hogy megszokjam az új helyzetet. Alex és Kim talán összeillenek, de ez akkor is döbbenetes változás.

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy a pajtához vezető ötperces sétát teljesen automatikusan tettem meg. Azonban amikor a létra tetejére érve elélem tárult a padlás, meglepetten kezdtem pislogni. Újabb változás. Egy tucat, a hátsó falnak támasztott műanyag ládából ideiglenes tárolót építettek, Nathan ebben tárolta a bakelitgyűjteményét. Ráadásul az ösörög tévé is kikerült a tévészekrényből, a helyét pedig egy lemezjátszó vette át.

Nathan az egyik egyenetlen kanapén terpeszkedett, egyik kezében ceruza, a másikban egy könyv. Biztosan hallotta, hogy érkezem, de arra számított, hogy valaki más vagyok, mert anélkül, hogy felnézett volna a könyvből, csak keservesen felsóhajtott.

– Jordan, tudom, hogy azt ígértem, hogy segíték összerakni a doksifilmed zenéit, de még szükségem van pár órára. Még neki se álltam.

– Nem Jordan vagyok.

A ceruza hangosan koppant a padlón, ahogy Nathan a hangom hallatán felkapta a fejét.

– *Jackie?* – kiáltott fel, és közben hatalmas mosoly terült szét az arcán. Félredobta a könyvét, és feltápászkodott. – Visszajöttél! Már úgy... várj csak, miért vagy ilyen mérges?

Csípőre tett kézzel feleltem neki.

– Mert tartozol nekem némi magyarázattal.

Mivel azonban valójában nem rá voltam mérges, nem telt bele sok, hogy leengedjem a kezem, és magamhoz öleljem Nathant. Alexhez